

Sygn. akt VI Gz 142/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski (spr.)

Sędziowie: SO Małgorzata Bartczak-Sobierajska, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w C.

przeciwko R. O.

o zapłatę

w przedmiocie wniosku powoda o udzielenie zabezpieczenia

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 28 kwietnia 2017r., sygn. akt V GNc 285/17

postanawia

oddalić zażalenie

Jerzy P. Naworski

Małgorzata Bartczak-Sobierajska Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o udzielenie zabezpieczenia przez zajęcie ruchomości pozwanego znajdujących się w miejscu wykonywania działalności rolniczej i w miejscu zamieszkania oraz wierzytelności z rachunków bankowych do wysokości sumy zabezpieczenia w kwocie 8.555,63 zł. Sąd ten wskazał, że powód uprawdopodobnił istnienie roszczenia dochodzonego pozwem, natomiast nie uprawdopodobnił istnienia interesu prawnego w udzielaniu zabezpieczenia. W ocenie Sądu pierwszej instancji, fakt, że poza zadłużeniem wobec powoda pozwany może mieć jeszcze, wynikające z Krajowego Rejestru Długów (dalej KRD), zadłużenie w wysokości 15.796,50 zł nie uwiarygodnia twierdzenia powoda co do utrudnienia czy niemożliwości zaspokojenia z majątku pozwanego na podstawie ewentualnego wyroku wydanego w sprawie. Zagrożenie pozbawienia zaspokojenia jest stanem obiektywnym dotyczącym zachowania się dłużnika. Stwierdzenie zatem zagrożenia zależy od obiektywnej sytuacji dłużnika; zagrożenie musi być konkretnie stwierdzone i nie wystarcza sama teoretyczna możliwość utraty majątku czy płynności finansowej. Sam fakt zadłużenia pozwanego na kwotę 15.796,50 zł wobec innych osób nie uprawdopodobnia interesu prawnego w udzielaniu zabezpieczenia. Nie można bowiem wykluczyć, że pozwany ma majątek znacznie przekraczający wierzytelność powoda i ujawnioną w KRD (k. 31-32).

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił mu naruszenie art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c. przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że posiadanie przez pozwanego długu wobec innych wierzycieli ujawnionych w KRD nie

świadczy o istnieniu po stronie powoda interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia i w konsekwencji uznanie, że powód nie uprawdopodobnił istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia roszczenia pieniężnego przysługującego mu względem pozwanego.

Wskazując na ten zarzut żalący się wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że jego interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia wynika z faktu uprawdopodobnienia dochodzonego jego roszczenia i realnego zagrożenia pozbawienia go możliwości uzyskania zaspokojenia. To ostatnie powód wywodzi z tego, że nie jest jedynym wierzycielem pozwanego, co wynika z wydruku z KRD. Skarżący odwołał się do orzecznictwa sądowego, które ma potwierdzać jego ocenę sprawy i tym samym przesądzać o istnieniu interesu prawnego w żądaniu udzielenia zabezpieczenia (k. 39-42).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 730 § 1 i § 2 zd. 1 k.p.c., w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd można żądać udzielenia zabezpieczenia. Warunkiem jego uzyskania jest, w myśl art. 730¹ § 1 k.p.c., uprawdopodobnienie roszczenia oraz interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Ten ostatni, jak stanowi art. 730¹ § 2 k.p.c., istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Wprawdzie skarżący zarzucił Sądowi pierwszej instancji błędną wykładnię art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c., ale z treści uzasadnienia zażalenia nie wynika, aby chodziło o tę podstawę zaskarżenia postanowienia. Naruszenia prawa przez błędną jego wykładnię polega na mylnym rozumieniu treści lub znaczenia przepisu prawa. Nie ma argumentów, bo nie wskazuje ich także skarżący, aby Sąd a quo dokonał błędnej wykładni wymienionych unormowań, a zwłaszcza art. 730¹ § 2 k.p.c. Skarżącemu chodzi więc w istocie o sprzeczność ustaleń z treścią materiału dowodowego, skoro twierdzi, że Sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy.

Zarzut ten jest chybiony.

Rację ma Sąd pierwszej instancji, że sam fakt istnienia, wynikających z KRD, zobowiązań pieniężnych pozwanego wobec innych niż powód wierzycieli nie przesądza automatycznie o istnieniu interesu prawnego w rozumieniu art. 730⁽¹⁾ § 2 k.p.c. Wnioskodawca musi bowiem uprawdopodobnić, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia. Jak słusznie zauważył Sąd a quo, zagrożenie pozbawienia możliwości zaspokojenia jest stanem obiektywnym, a zatem stwierdzenie takiego zagrożenia zależy od obiektywnej sytuacji majątkowej dłużnika. Nie wystarczy teoretyczna możliwość utraty przez niego majątku czy płynności finansowej. W przeciwnym razie możliwość zabezpieczenia roszczenie, która według intencji ustawodawcy ma być wyjątkiem, stałaby się regułą. Uprawdopodobnienie interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia nie może opierać się jedynie na subiektywnej ocenie wierzyciela. Wprawdzie nie jest konieczne zachowanie szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.), ale obawa, o której mowa w art. 730⁽¹⁾ § 2 k.p.c., powinna być realna, a nie ogólnikowa, i znajdować odbicie w okolicznościach sprawy. Sam fakt nieregulowania zobowiązania przez dłużnika dochodzonego w sprawie roszczenia pieniężnego oraz istnienie zobowiązań wobec innych wierzycieli ujawnionych w KRD nie stwarza jeszcze groźby, o której mowa w tym przepisie, jeżeli nie jest połączony z analizą ogólnej sytuacji majątkowej dłużnika i podejmowanych przez niego działań zmierzających np. do wyzbycia się poszczególnych składników tego majątku. Nie bez znaczenia w tej materii, jak celnie zauważył Sąd a quo, mogą być też informacje na temat prowadzonych przeciwko dłużnikowi postępowań egzekucyjnych. Brak takiej analizy i danych nie daje dostatecznie silnych podstaw do uznania istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Wykluczyć bowiem nie można sytuacji, w której dłużnik ma majątek o wartości znacznie przekraczającej wierzytelność dochodzoną pozvem i ujawnione w KRD zobowiązanie.

Poprawności prezentowanego stanowiska nie podważają argumenty podniesione przez skarżącego w uzasadnieniu zażalenia ani powołane przez niego orzeczenia sądów, które dotyczą innego niż ustalony w sprawie stanu faktycznego.

Z przedstawionych względów zarzut naruszenia art. 730¹ § 1 i 2 jest chybiony, a więc zażalenie jako bezzasadne należało oddalić (art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 i art. 13 § 2 k.p.c.).

Jerzy P. Naworski

Małgorzata Bartczak-Sobierajska Joanna Rusińska

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)